

RUTINA MIZERIEI

de Liviu Cangeopol

Exceptând principiul relației cauzalitate-efect, cea mai comună ipostază filozofică a existenței noastre în lume este că orice, rău sau bun, urât sau frumos, stupid ori inteligent, infatuat ori modest, are un sfârșit. Vestea proastă e că, în relativitatea măsurată a liniarității temporale, noțiunile raportate la prima categorie au, de regulă, un grad sporit de durabilitate. Specificul situației dâmbovițene, ținând de mediocritatea unanim aurită, rezidă în exagerarea acestei stări.

“Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea” (Apocalipsa, 3:16). Întocmai precum cronicarul va fi vărsând cuvinte fierbinți peste mixtura valahă ce se lățește de la o zi la alta.

S-au scurs săptămâni după săptămâni fără ca nimic notabil să mai vândă leșinatele publicații de tarabă ori să încălzească spoitul interes al atracției televizate. Aceleași acuzații de corupție nedovedite în justiție, aceleași bănuiele de colaborare cu hăitașii Securității dezise de membrii CNSAS, aceleași mărâituri scăpate de ziaristii care confundă obrăznicia cu demnitatea și insulta cu rigoarea logică la adresa puținelor conștiințe treze și dezbinat ale nației. O nație mocnită la foc mic.

Teoretic, poate fi găsit și în geometria generală a căderii la învoială un paradox izvorâtor de speranță: lipsa hurducăturilor asigură pe mai departe tranziția averii celor mulți și săraci în punga celor puțini și niciodată sătui, care duce la marasm cronic ori disperare acută. În ultimii ani ai comunismului clasic nu se mai întâmpla nimic spectaculos. Nimeni nu mai spera în ceva bun. Cei care avuseseră de plecat plecaseră, cei ce îi stăteau Lenuței în gât fuseseră trecuți de mult pe linie moartă, întâiul Carpat nici șurubul nu-l mai putea strânge de cât i se înțepeniseră mâinile pe cheia franceză a opresiunii. Când forțele contrare se agită, echilibrul este perpetuat într-o precară stabilitate, dar abia când înaintarea devine monotonă încep să se vadă cusăturile din decor.

Grija maeștrilor diversiunii este să agite în permanentă masele. Câțiva ani au avut la îndemână circumstanțele unei tranziții care se lăsa prelungită până la calendele grecești. A urmat jocul alternanței democratice la guvernare, în care cei răi erau certați public de cei buni, până ce aceștia din urmă s-au retras ca să le facă loc celor dintâi. Apoi a venit tot unul de-al lor să curețe grajdurile de mizeria produsă și să-i mâne cu fanfara la pușcărie. Au trecut trei ani și, față de cât amenințase Traian Băsescu hoardele corupte, putem spune cu mâna pe inimă că actuala campanie anticorupție a cunoscut cea mai penibilă înfrângere din toate cele cu care ne obișnuisem. Niciuna din marile căpetenii implicate în măgării financiare nu a fost trasă pe roata justiției. Aproape că ți se usucă limba în gură spunând-o, dar mai mult cazuri de corupție au fost deferite justiției în timpul mandatelor clocite de Ion Iliescu și ai lui decât în cei trei ani de hăhăituri băsesciene.

Sceneta vrajbei dintre Ion Iliescu și Adrian Năstase a fost dusă câțiva pași mai departe de “neînțelegerile, disprețul politic mutual și disputele de principiu constituțional” dintre Traian Băsescu și Călin Popescu-Tăriceanu. Asistăm, de fapt, ca spectatori cu bilete scump plătite, la o piesă de dâșii inventată. Luați în considerare măcar un singur aspect: prin partizanatul indus al farurilor călăuzitoare, care au optat pentru o tabără sau alta, România zace neputincioasă aruncând priviri bovine divizatei societăți civice, prinsă în duel pe viață și pe moarte cu ea însăși. În loc să avem o clasă lucidă în crâncenă luptă cu pecinginea din fruntea țării, asistăm la un circ de proastă calitate pus la cale de mărimile partidului unic dispersat.

În urmă cu exact un an, am trimis unui cotidian central, spre publicare și amuzament, un articol în care era beștelită prestația de doi bani a președintelui ales. Cotidianul nu a fost țintit la întâmplare, ci plecând exact de la faptul că se afla în prima linie a cruntelor atacuri la adresa lui Traian Băsescu. Nu mică (dar nici exagerată) mi-a fost mirarea când am aflat că textul cu pricina nu a fost publicat pe motiv că, în realitate, conducerea gazetei nu dorea să și-l alieneze pe dl președinte. Iată în cuvinte exacte ideea de bază: “*Stimate Domnule Cangeopol, Editorialele sunt suculente. Din păcate, suspectez o înțelegere ocultă între conducere și cotrocenar.*” Așa că eu am rămas cu amuzamentul, iar necruțătorul

cotidian, cu lupta de paradă, pe care, în felul său, o duce și acum.

Tactica polițistului bun alternat cu cel rău, deși inventată de americani, a dat roade sub comuniștii de toate felurile, și, după cum vedem, dă și acum, în ceea ce mulți încă se mai aventurează să numească democrația română. Fac un apel la prodigioasa memorie a stimaților mei cititori, pentru a le aminti divergențele de nereconciliat dintre Ion Iliescu și Petre Roman, doborât din fruntea Guvernului de minerii momiți de președinte. De aceea, bre, popor, nu mergeau lucrurile bine pentru tine (în schimb, pentru ei, așa dezbinăți cum se prezentau, afacerile mergeau de minune). Când Emil Constantinescu a fost urcat de Securitate în fotoliul suprem, a venit după el cu Victor Ciorbea cel încet, înjghebând iute o horă cu insulte din care nu s-au mai putut desprinde. Incompetența și reaua voință a celor de la putere erau explicate, astfel, de fricțiunile personale dintre titanii nației.

Cu mare succes la public a fost împins și Daniel Ciobotea al Moldovei în jilțul patriarhal, pe partitura aceluiași scenariu în care cel rău îl doboară pe cel și mai rău. Căci din tot ce au românii mai bun de ales, fie pentru o funcție înaltă, fie pentru una mărunță, numai din țarcul celor cu beteșuguri li se permite să aleagă. Dacă te uiți la produsul electoral finit, îți vine ușor să spui: ce nație de troglodiți! Cum pot ei să aibă în fruntea Guvernului un premier ca Tăriceanu și la cârma țării un președinte ca Băsescu? Numele pot fi înlocuite, pe fir în sus, cu ale celorlalți președinți cu epolet mascat și prim-miniștri cu probleme de comportament.

Din păcate, morbul imposturii face ravagii în toate domeniile. Pentru români, meritocrația încă reprezintă o rușine socială. De la președinții cluburilor de fotbal la judecătorii de tribunal, de la directorii de ziar la animatorii de televiziune și de la conducători de întreprindere falimentară la miliardarii de carton catifelat ai Securității, toate țoapele nației au sărit în față. Cu atât de puține excepții încât te dor ochii privindu-le, România este condusă prin incompetență și impostură, reavoință și stupiditate, nesimțire, aroganță și hoție. Acum, sunt toți la vedere. Uitați-vă bine la ei. Cercetați-le fețele. De la Dinu Patriciu la Ion Cristoiu, de la Bartolomeu Anania la Călin Popescu-Tăriceanu, de la Gigi Becali la Dan Voiculescu, C.V. Tudor și Dan Diaconescu, întreaga paletă fizionomică a ticăloșiei unui popor modificat genetic se prezintă ca un blazon al propriei înjosiri.

Sub comunism, selecția era impusă de dictatură. Cum e posibil să repetăm același experiment în condiții democratice? Vă las pe dvs. să răspundeți.

Lucrurile au ajuns într-un impas. Strategiștii puterilor interne par a fi obosit. Nici întronarea cu psalmodieri în dodii a noului patriarh, nici lansarea unei lărgite campanii de încercuire a șapte miniștri corupți, nici apropierea alegerilor pentru parlamentul european nu pare a deranja letargia în care s-au scufundat cu toții ca într-un mâl călduț. Nici rece, nici fierbinte. Mâul concordiei și al neputinței naționale.

Nr.197/Octombrie 07